

Věstník

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ FARNOSTI UHLÍŘSKÉ JANOVICE

Květen

Květen, Mariin měsíc, putování na Sv. Horu, prosby za duchovní povolání, bohoslovci na návštěvě, Noc kostelů a putování Cestou sedmi kostelů tentokrát do Žíšova, to je to, co je za námi. Kdyby se to dalo popsat jako pěší cesta v uplynulém měsíci, byla by to trasa stále trochu do kopce, někdy náročná na schůdnost, podél by se dalo tu a tam odpočinout na lavičce, ale už záhy by nás cesta vybízela k pokračování dál. Proti nám by foukal vítr, který by nám vytvářel odpor, do něhož bychom se měli opřít a zabrat a zatlačit vši silou, občas by sprchlo a někdy bychom viděli duhu, a najednou bychom si všimli, že stojíme na krásném kopci, který nám nabízí velký rozhled do dále, a měli bychom radost, že jsme se nedali odradit námahou a nepohodlím, protože výsledek stojí za to - stačí mít cíl.

O církvi platí, že je putující lid Boží, že je neustále na cestě za cílem, který je mu zaslíben. Zaslíbení cíle naší cesty slyšíme právě o Velikonocích: „Ježíš vstal z mrtvých a každý, kdo v něho věří, má účast na jeho životě.“ Jsme poutníci a naše poutí nemá jiný cíl, než návrat k Bohu. Je důležité si uvědomit, že v cíli naší cesty přicházíme na místo, z něhož jsme na poutí vyšli, ale náš domov nenacházíme často v tom stavu, v jakém jsme ho opustili. Pokud došlo k vnitřní proměně, vidíme svůj domov nově a jinak a díky tomu můžeme mnohé změnit. Proměnilo se naše smýšlení a to se projevilo v našem chování a to se pak odrazilo i na chování ostatních.

Přemýšlím o tom, zda to platí o naší farnosti, zda dokážeme putovat, být na cestě, vracet se domů a zakoušet proměnu – osobní i našeho společenství. Možná ano, možná ne. Je však dosti výmluvnou drobností, že nejčastějším, co se přináší z pouti domů, je dárek, který symbolizuje prožitou radost, že na někoho myslíme, pamatujeme, máme ho rádi a těšíme se, že se opět setkáme.

Přeji sobě i nám společně, abychom ve všem, co prožíváme a konáme, nacházeli radost, a abychom při dalším našem putování, které je před námi, nacházeli Cíl naší cesty.

P. Kamil

MARIÍ

Pokud žiji, pěj Marii
denně chvály, duše má,
kdo ji vzýval, toho přival
nepravosti nezdolá.

Svatá Panno, Tebou dáno,
že svět znova zaplesá,
Tebou chystá víra jistá
otevřená nebesa.

V srdci nosím,
zač Tě prosím:
zahoj rány slabosti,
duši ráda dej, co žádá:
dary Božské milosti.

Uč mne ctnosti nevinnosti,
ať jsem vlídná, strážlivá,
přímá, tklivá, rozvážná,
bez přetvářky horlivá.

Srdcem znalá, ústy dbalá
pravdu vždycky promluvit,
zla se báti, toho dbáti:
Boha zbožným skutkem ctít.

Báseň od paní Marie Jiráskové,
kterou jako děvče recitovala
při májových pobožnostech

ROZHOVOR

S PANEM VOJTĚCHEM KOVÁŘÍKEM

Držitel ceny Vladimíra Boudníka a několika ocenění Grafika roku Vojtěch Kovářik vystavuje v Komunitním centru sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích své velkoformátové linoryty s tématem mraky. Výstavu si můžete prohlédnout do konce června. V neděli 1. června při odpoledním setkání zaznělo slovo autora k probíhající výstavě s ukázkou práce s linorytem, kterou názorně a se zaujetím předvedl syn pana Kováříka Jáchym. Při té příležitosti jsme se zeptali.

Většinou se na úvod našich rozhovorů každého ptáme, kde se narodil a prožíval dětství.

Narodil jsem se v Kolíně, tam jsem prožíval dětství a mládí. Teprve před třemi lety jsme se přestěhovali do Jindic. Mám dva syny, devítiletého Jáchyma a dvouletého Jonáše.

Vaše nynější povolání.

Vystudoval jsem Fakultu výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně, obor kresba - grafika. Grafice se však věnuji jen ve volných chvílích. V současné době pracuji jako učitel na dvou školách: na „holarce“ (Vyšší odborná škola a Střední umělecká škola Václava Hollara) a dále na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně, kde učím grafické techniky.

Mohl byste nám něco říci o grafice?

Grafiku můžeme rozdělit na dva směry: užitou a volnou. Užitá grafi-

ka je dílo, jehož umělecká náplň je zaměřena užitkově. Např. plakát, grafická úprava knihy apod. - dnes se provádí většinou na počítači. Já se věnuji volné grafice, tzn. laicky vyjádřeno, že vytvářím obrázky. Volná grafika je jako každé umělecké dílo vázána různými postupy a metodami. Jednou z nich je linoryt, kterému se věnuji. Je to technika, se kterou se seznamují i žáci na základních školách nebo na ZUŠ. Patří mezi nejjednodušší a je málo náročná na vybavení. Tiskne se při ní z výšky a na

obraze ta místa vystupují.

Obdržel jste cenu Vladimíra Boudníka. Znal jste ho osobně?

Ne, zemřel už v roce 1966, takže jsem se s ním setkat nemohl.

Máte často výstavy?

Poslední výstavu jsem měl v Pardubicích. Nebyla to jen má výstava, ale zúčastnilo se jí pět grafiků. Samostatnou výstavu jsem měl v Liberci.

O Velikonocích jste byl pokřtěn, jak jste je prožil?

Vše bylo velmi slavnostní a celou událost pomalu vstřebávám.

Jak vnímáte kostel?

Každý trochu jinak. Například náš jindický kostel vnímám jako útulné útočiště.

Děkujeme za Váš čas a rozhovor.

Marie Horáčková

OBNOVA ČESTÍNSKÉHO KOSTELA

Pokračujeme v příspěvku z minulého čísla, v kterém se ohlížíme za historii kostela sv. Petra a Pavla v Čestíně.

Prvním knězem nového kostela a prvním historickým farářem v Čestíně byl P. Josef Böhm. Zemřel 19. 7. 1888. P. Böhm byl velkou osobností. Konal mnoho dobrého, založil několik nadací určených pro pomoc chudým lidem.

Je dochována listina, v které roku 1579 povoluje císař Rudolf II. obci Čestín tři *výroční trhy*: 1. v pondělí před Nanebevstoupením Páně, 2. v pondělí po sv. Petru a Pavlu a 3. na svátek Dušiček, tedy 2.11. Dále zde

byly trhy každou středu a v ten den se malá vesnice nazývala „městečkem“ – jistě proto, že zde bývalo množství obchodníků i kupujících ze širokého okolí. Tyto trhy časem zanikly a byly později obnoveny počátkem 19. století císařem Františkem I.

Nejnámějším řemeslem v Čestíně a okolí byla od 19. století výroba hracích strojů a kolovrátků. Řemeslo se dědilo a vznikaly tak rodiny, které ho provozovaly po mnoho generací.

V obci se od středověku zvonilo vždy 3 x denně. Službu zvonění obstarávaly zvony na kostelní věži. Tzv. „klekání“ bývalo vždy brzy ráno, v pravé poledne a večer. Z roku 1727 se dochoval zajímavý zápis, že kantorovi Václavu Bouchalovi bude přiznán příjem jednak za zvonění v době klekání, dále za pravidelné pozorování bouřkového povětří. Celkem za tuto službu dostával 10 mandel rozličného obilí.

Škola v Čestíně byla postavena v roce 1818 a měla 3 třídy. Předtím se děti učily v domku č.p. 70 a ještě předtím na zámku. Učitel za svoji práci dostával od sousedů po jednom snopu žita, ječmene, ova a hrachu. Dříví dostával od vrchnosti.

V polovině 19. století byl již starý středověký kostel velmi sešlý. Duchovní i farníci žádali patrony kostela několikrát o jeho přestavbu, nebo stavbu kostela nového.

Císař Ferdinand Dobrotivý jako hlavní patron kostela povolil po nálehavé prosbě faráře Jana Malého

svým rozhodnutím č. 495 ze dne 6. března 1858 stavbu nového kostela. Toto povolení dostal farář Malý těsně před svojí smrtí, protože 18. března toho roku zemřel. Středověký kostel byl zbourán na jaře 1859 a stavba nového kostela začala ještě v tomto roce. Základní kámen byl položen 2. května 1859.

Plány k novému kostelu zhotovil císařský inženýr a stavební inspektor Karel Prantner. Stavbu vedl stavitel Josef Krehan z Kutné Hory. Kostel byl stavěn ve slohu novorománském. Stavba pokračovala poměrně rychle. Již 28. července 1860 byl zaklenut a byla postavena věž. Vysvěcen byl na svátek Narození Panny Marie – 8. září 1861 – biskupem královéhradeckým Karlem Hanlem. Prvním farářem byl pak ustanoven administrátor P. Josef Böhm.

Stavba nového čestínského kostela stála 58.251 zlatých a 77,5 krejcarů. Z této částky připadlo na farníky zaplatit 5.971 zlatých a 87,5 krejcarů, ale nakonec zaplatili jenom polovinu těchto nákladů. Vše ostatní zaplatil císař Ferdinand Dobrotivý. Tou dobou byla též opravena budova staré fary.

Hlavní vchod do současného čestínského kostela je na západní straně pod věží. Chránová loď je rozdělena sloupy na trojlodí, ke kterému přiléhá v celé šíři apsida. Na její levé straně je sakristie a na pravé kaple. Na hlavním oltáři je obraz sv. Petra a Pavla, kterým je kostel zasvěcen. Po stranách oltáře jsou sochy sv. Václava a Jana Nepomuckého. Původně zde však sochy být neměly a je vidět, že jsou umístěny na oltáři později. V bočních lodích jsou 2 oltáře: v jižní lodi to je oltář zasvěcen Neposkvrněnému početí P. Marie a jsou zde sochy svatého Františka a Alžběty. V severní lodi je oltář sv. Michala archanděla (patrona císařského domu) a sochy sv. Ferdinanda a sv. Anny (patroni zakladatelů kostela).

Na věži jsou 3 zvony. Velký zvon sv. Patra a Pavla má nápis: „Já, hlas volajícího na poušti, připravte cestu Páně!“ Na jeho protější straně je nápis: „Tento zvon lil původně mistr Tomáš, zvonář na Horách Kutných, léta P. 1562.“ Byl ale poškozen a nedalo se na něj zvonit. Roku 1860 na náklady císaře Ferdinanda Dobrotivého při stavbě nového kostela byl opraven. Druhý zvon má nápis: „Tento zvon udělán jest ke cti a chvále Pánu Bohu skrze mistra Tomáše 1562“ a dále je zde nápis: „Snáze nebe země pomine, nežli slovo Páně zahyne“. Na třetím zvonu je nápis: „Tento zvon lit jest ke cti a chvále Pánu Bohu skrze mistra Daniela 1500“.

Při příležitosti otevření kostela

věnoval císař Ferdinand Dobrotivý pro nový chrám veškeré bohoslužebné potřeby. Ornáty, posvátné nádoby a vše ostatní. V archivu je uloženo velké množství dokladů o tom, jak pečlivě se místní o čestínský kostel od jeho vzniku starali. Opravy varhan, střechy, vnitřku kostela a mnoho dalších je zdokumentováno vč. uvedení ceny za práce. Také okolí kostela bylo udržováno – dokládá to m.j. i dobová fotografie, která je přiložena.

Věříme, že naše postupné kroky na obnovu kostela pomůžou vrátit čestínskému chrámu jeho bývalou krásu a budou svědectvím nejen mezi obyvateli Čestína, ale všem, kteří tento pěkný kraj navštíví.

Znovuotevření kostela je plánováno na neděli 14. září 2014. V 9:30 se rozezní zvony a fanfáry trubačů a pozvou nás na slavnostní bohoslužbu, kterou bude celebrovat opat strahovského kláštera Michael Josef Pojezdný.

Pavel Šimek

Náklady obnovy přesahují 5 mil. Kč. Budou financovány dotací z SZIF v částce 4,5 mil. Kč a příspěvkem rodiny Hrubých z Morán 850 tis. Rekonstrukce bude vyžadovat další výdaje v hodnotě 158 tis. Kč, a to na opravy oltářních konstrukcí, osvětlovací tělesa, technickou místnost a zpracování vyúčtování dotace. Na tyto výdaje bude od dubna do září každou první neděli v měsíci konána v kostelích sbírka. K měsíci červnu se podařilo vybrat 14 576,- Kč.

JARNÍ TVOŘENÍ V ČESTÍNĚ

Protože mám ráda rituály, zdobení a vyrábění, přijala jsem pozvání na „tradiční jarní tvořivé dílny v Čestíně“.

Kdybych řekla, bylo to moc milé, nápadité, rodinné, tak by tam chybělo to, co mě velmi překvapilo a potěšilo. Jako babička se dívám na svět očima mých vnučátek. A tak mě překvapilo a zároveň potěšilo, co tam bylo dětí.

V jedné moudré knížečce autor Bruno Ferrero píše, co slychávají naše děti (vnučata): Nelítej, pospěš si, nesahej na to, dávej pozor, buď zticha, nemotej se pořád kolem mne atd.

A co by naopak naše děti rády slyšely: Mám tě rád, pojd' si povídat o tobě, jsem šťastná, že tě mám, vyprávěj, co jsi vyzkoušel, je skvělé být s tebou, jsi šikovný, pojd', budeme tvořit něco spolu atd. A právě těchto situací jsem byla svědkem v Sokolovně v Čestíně.

Nevím přesně, kolik tam bylo stolů a kolik nabídek na různá tvoření, ale všude, kde jsem se přidala se svou vnučkou, seděla nějaká ochotná paní, slečna, kluk a s velkým nasazením se nám snažili pomoci, abychom si něco vyrobily a odnesly. (Díky všem za trpělivost).

Vše bylo „za babku“ (vím, za kolik stojí taková babka jako já), vše ve velice příjemné rodinné atmosféře, pohodě, člověk si mohl při tvoření popovídat, seznámit se s dalšími nadšenci a ještě se mohl něco nově-

ho naučit.

Po několika hodinách už vnučka přece jen zatoužila odejít, ale narazily jsme na zdobení perníčků a - dokud bylo co zdobit, nemohla jsem ji dostat do auta.

Před adventem prý bude zase vánoční tvoření, tak přijďte taky, stojí to za to.

Dana Ovečková

CESTA NÁS ZAVEDLA PŘES POLE DO MALEJOVICKÉHO KOSTELA SV. JIŘÍ

V sobotu 26. dubna jsme se vydali v rámci Cesty sedmi kostelů na pouť do Malejovic. Sešli jsme se v 8 h u kostelíčka sv. Jiljí a vydali se na cestu. Letos nás putovalo méně, ale měli jsme mezi sebou nejmladšího poutníka, malého Vojtíška, který se vezl v kočárku a byl velmi spokojený.

Za Janovicemi jsme po chvilce došli k odbočce na Silvánku a pomalu jsme putovali, povíдали si, obdivovali kolem krásnou přírodu, kvetoucí řepková pole a především stromy a keře. Po projití Silvánky P. Kamil požehnal pole kolem nás, aby byla letošní úroda dobrá. Toto požehnání

se tradičně dělá na přímluvu sv. Marka, jehož svátek jsme den předtím oslavili, a který je patronem dobré úrody, ochraňuje proti blesku a krupobití.

Pokračovali jsme v cestě na Mítrov - kousek po hlavní silnici, a odbočili směrem na Opatovice, kde jsme se zastavili u křížku a společně jsme se pomodlili. Zde byl připravený dřevěný kříž, který jsme nesli plní cestou ke kostelu sv. Jiří, kde nás již vítali ostatní poutníci, kteří do Malejovic přijeli auty. U vchodu do kostela nám byly nabídnuty výborné koláče a řezy, které pro nás všechny příchozí připravila rodina Královcova se svými spolupracovnicemi z Nadačního fondu Klíček, který byl patronem kostela. Zazněla slova k historii kostela a ze života sv. Jiří. Pani Královcová nám převyprávěla počátky nadačního fondu Klíček, dozvěděli jsme se o jeho práci, která spočívá ve službě onkologicky nemocným dětem a jejich rodinám. Dále jsme zhlédli dokument popisující celoroční tvorbu projektu pohybového divadla Kořeny a křídla sv. Ludmily, které tančí děti, studenti, senioři a umělci ze ZUŠ Sedlčany

spolu s námi pátečníky z naší farnosti.

K tématu sv. Ludmily následovalo tvoření, především různých ornamentů, které se nosily v době Ludmilině. Ty budou také zdobit při vystoupení kostýmy. Poté následovala mše svatá.

Po skončení mše svaté jsme ještě před kostelem chvíli společně pobýli u výborného občerstvení, rozloučili se a pomalu se ubírali domů.

Celá cesta proběhla za krásného počasí, všem se moc líbila, a těšíme se na další putování.

Olga Kyselová

O MĚSÍC POZDĚJI OPĚT NA CESTĚ - TENTOKRÁTE DO ŽÍŠOVA -

Je zvláštní, jak po některých cestách chodí hodně lidí a jsme překvapeni, když po nich jdeme chvíli sami. A naopak, po některých cestách chodí málo lidí a je div, když se tu a tam objeví poutníků víc. Na některých cestách však nikoho nečekáme a také nikdo nepřijde, všechno je tak, jak má být. Poutí do Žišova byla poutí do malého - doslova ztraceného kostelíčka v malebném zákoutí vesničky Žišov. Šlo se posledního května k počtě Panny Marie. K jejímu uctění jsme vzali každý nějakou květinu, abychom si ji pak po mši svaté s někým vyměnili. Šlo nás hrstka a modlitba růžence za naše potřeby byla vroucná. Před námi byly dvě hodiny strávené na místě, kde každý, kdo je vnímavý, pochopí, že doba je jiná.

Ze starousedlíků, kteří se věnují kostelu, zbyli dva. Zvoník pan Hrabánek, který nám ve věži kostela vyprávěl příběh o zvonu, a protože nás tam bylo pět, mohli jsme na něj dobře vidět a hlali jsme jeho slova o historii zvonu a jeho životním příběhu. Zvoní každou neděli v poledne a v domácnostech kuchařky ze Žiřova nalévají polévku podle tradice, až když odzvoní na věži poledne. Jak je to vzácné, že někdo z lidí dnešní doby každou neděli v poledne jde zazvonit na kostelní zvon! Žasnu. Dále osmdesátiletý kostelník pan Procházka. Pečuje o kostel, jak může. Kostelík je navštěvován opravdu jen třikrát do roka a přesto je pan Procházka stále s kostelem – nenaříká, nevzdává to, pečuje a dává naději. Byla to pro mě jedna

z nejdůležitějších poutí za celé tři roky, protože jsem si uvědomila, že taková je realita. A my se ji máme naučit přijmout, zvládnout a pokračovat dál. Na mši svaté byl plný kostel lidí a litanie k Panně Marii byly úchvatné. Vůně květin a básničky k Panně Marii předříkávané seniory byly řečeny přesně tam, kde měly zaznít. P. Kamil a P. Kryštof vyzvali nás starší, abychom říkali dětem o hodnotách, které vyznáváme. Protože když si to necháme pro sebe, jim už to nebude mít kdo říct. Děkuji kostelu v Žiřově a Panně Marii za velké obdarování na poslední den Mariina měsíce L.P. 2014.

Jája Trojanová

RODINNÝ VÍKEND V MILOSRDNÉ BOŽÍ NÁRUČI

Milí farníci, 25. - 27. dubna jsem spolu se třemi rodinami s dětmi z naší farnosti prožil úžasný „Rodinný víkend v milosrdné Boží náručí“. Byl to duchovní čas spojený s rekreačními aktivitami.

V pátek večer jsme se sjeli ve Třech Studních u Nového Města, kde jsme se ubytovali ve třech dřevěných chatkách. Každá rodina měla svůj domek. V sobotu po snídani jsme vyrazili pěšky do Slavkovic, kde se nachází poutní místo Božího milosrdenství. Během osmi kilometrové cesty nás doprovázelo jak slunce, tak déšť. Společně jsme se modlili „VIA LUCIS“, to znamená „Cestu Světla“. Je to velikonoční pobožnost, která je inspirována kří-

žovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. Během naší cesty jsme nesli nejenom kříž, ale také „malé usměvavé sluníčko“. U každého zastavení jsme četli krátké rozjímání a jeho text jsme potom nechávali na stromech u cesty. Tak jsme zanechávali po sobě malé šlápěje, malé paprsky světla naší velikonoční radosti. Když jsme dorazili na místo, vešli jsme do kostela a tam jsme se pomodlili modlitbu k Božímu milosrdenství za celou naši farnost a všechny rodiny.

Po návratu na Tři Studně následoval rekreační program až do pozdního večera, který ukončil legrační animovaný večerníček, u kterého se zasmála nejen dětská „srdce“.

V neděli ráno jsme se sešli v přírodě ke slavení mše sv. a celý náš program jsme uzavřeli společným obědem. Tyto tři dny byly pro mě osobně časem milosti, tělesného pohybu a duchovního dobrodružství.

Děkuji všem za modlitbu a přeji nám, abychom po celý náš život neúnavně a spolu kráčeli s Ježíšem po „Cestě světla“.

P. Kryštof

Věnováno // Tři Studně //

Věnována Tři Studně kříž u každého zastavení
Na Moravě. Jelikož jsme přijeli v
pátek do kempu Tři Studně (vyprošeli
jme s pábram Kryštofem) vyprošeli
na křiž. Do kempu na mámi přijeli
Joudovi a Mašínovi. U sobotu ráno jsme se
vydali na pěší pouť do Slavkovic. Tříje
od Těch Studně asi 8 km. Nešli jsem
křížem na křiž. Na druhé křiž sluníčko,
přobíje jme žili cestu po celém
Tři Studně jme "vraždě do kempu"
a květi jsme vyřezanou. Více jsme
přišli mítí historick a pověsti jme
film. Ráno pro nás p. Kryštof
slovil v kempu má svatosti. Pak jme
se sobě a ješ spít domi

Eliška Šustková

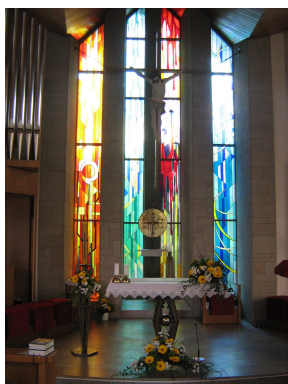
+++

VÍKEND NA MORAVĚ

Jeli jsme na Moravu na víkend. Přesněji do Tří Studní. Cesta trvala asi 2 hodiny (autem). Jeli jsme my, Mašínovi, Šustkovi a P. Kryštof Henriko. Počasí, až na jeden den, bylo celkem dobré (nepršelo, jen bylo trochu mokro). První den jsme přijeli jako třetí, první tam byl P. Kryštof, pak Šustkovi, a Mašínovi přijeli poslední. Stihli jsme se akorát zabydlet a pak jít spát. Druhý den jsme všichni šli pěšky do Slavkovic. Začalo pršet, ale z donucení druhých jsem musel jít dál. Bylo to to nejhorší na celém výletě. Nakonec jsme došli ke kostelu (modernímu). Určitě na mě dělal lepší dojem než tady

v Janovicích. Potom se všichni nějak rozutekli a každý šel, kam chtěl. Mašínovi šli nakoupit. Šustkovi šli zpátky pěšky (s P. Kryštofem). A my jsme šli do nějakého hotelu (jestli se to dá tak říct) a dali si tam oběd (to zase bylo nejlepší na celém výletě). Pak jsme šli na chatku a čekali na ostatní. To už jsme jen hráli vybijku, rozdělali oheň a pak koukali na film. Třetí den, v neděli, byla ráno v půl osmé u chatek mše. Nejdřív domů odjeli Šustkovi, asi kolem 10. hodiny. A my si začali teprve nějak balit věci. Na oběd jsme zase šli do hotelu a zahráli si tam venku šachy (jedna figurka měřila asi půl metru). No a nakonec jsme jeli domů.

Ondřej Houda

POUŤ ZA DOVOLÁNÍ NA SVATOU HORU

Na 13. arcidiecézní pouť na Svatou Horu u Příbrami za duchovní povolání jsme se vydali s naší uhlířskojanovickou farností.

Vyjeli jsme v 7:30 autobusem z janovického náměstí. Cestou jsme se pomodlili růženec a vyslechli vyprávění P. Kamila Vrzala o dějinách Svaté Hory.

Připojuji něco málo z její historie: *Nejstarší písemný doklad o Příbrami pochází z r. 1216. První arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic dal v době Karla IV. postavit uprostřed panství na místě dřevěné tvrze Kamenný hrádek, ve kterém na oltář umístil vlastnoručně vyřezávanou mariánskou sošku. Husitské války ukončily vládu pražských arcibiskupů nad městem i panstvím a Příbram se stala majetkem královským.*

Vypráví se, že sošku Panny Marie horníci před husity ukryli v příbramských dolech. Později byla krátký čas ukryta ve farním kostele sv. Jakuba v Příbrami, pak ve špitálním kostele sv. Evangelisty v Březnici, kde byla po husitských válkách objevena. Horníci ji odtud v 1. polovině 16. století přenesli na Svatou Horu.

Někteří účastníci pouti ještě před koncem cesty vystoupili z autobusu a šli pěšky 2,5 km po červené turistické trase. Ostatní se po příjezdu na parkoviště odebrali směrem k bazilice. Vlevo před bazilikou byla možnost zakoupení různých upomínkových předmětů a obcerstvení.

Před mší sv. v 10:30 v kapli byla modlitba růžence, kterou vedli bohoslovci. V 11:00 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie sloužil mši sv. kardinál Dominik Duka, arcibiskup pražský, za přítomnosti pomocných biskupů Karla Herbsta, Václava Malého a ještě mnoha dalších kněží.

Byl to pro všechny přítomné účastníky pouti neuvěřitelný zážitek, a to i přesto, že ač byl květen, tak za celou zimu jsme při mši nevymrzli jako právě na Svaté Hoře.

Kdo měl zájem, byla možnost ve 13:00 zajet do nedalekých Těchařovic na ukázkou jezdecké drezury koní, kterou v rámci programu připravil Sportovní klub Cíl.

V 15:00 před bazilikou Panny Marie jsme jako farnost společně modlitbou a krásnou mariánskou písní, kterou zazpíval P. Kryštof Henriko, zakončili pout', při které jsme zvláště pamatovali na nová kněžská a řeholní povolání.

Návrat do Janovic byl v 17:40.

Chci touto cestou poděkovat všem, kteří se zúčastnili pouti a hlavně těm, kteří vše perfektně zorganizovali.

František Boula

THDR. ALOIS MUSIL, KNĚZ, JENŽ VÝZNAMNĚ PŘÍSPĚL K LEPŠÍMU POZNÁNÍ ORIENTÁLNÍHO SVĚTA

Na jaře před sedmdesáti lety se ubíral z Otryb do Českého Šternberka na hřbitov tichý pohřební průvod. Na obyčejném valníku taženém párem selských koní byla vezena rakev, ve které odpočíval v Pánu zesnulý římskokatolický kněz ThDr. Alois Musil, papežský prelát, cestovatel, arabský šejk, univerzitní profesor, spisovatel a také podmaršálek c. k. rakouské armády. Připomeňme si krátce jeho životní pouť zcela naplněnou obrovskou pracovitostí a láskou zejména k arabskému lidu.

Alois Musil se narodil 30. června 1868 v chudé selské rodině v Rychtářově u Vyškova. V 11 letech nastoupil na arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. Po maturitě vstoupil do bohosloveckého semináře v Olomouci, roku 1891 byl vysvěcen na kněze. Stává se kaplanem v Ostravě, zde se přes den věnuje pastorači a po nocích studuje. V roce 1895 složil doktorát z teologie a následně získal stipendium na domini-

kánskou biblickou školu v Jeruzalémě. Roku 1897 přešel na jezuitskou univerzitu sv. Josefa v Beirutu. V době volna podnikal cesty do končin, jejichž mapa v té době vůbec neexistovala. Pouze s buzolou prošel biblické kraje Abraháma, Izáka, Jákoba a Mojžíše. Během studií se také učil topografii a absolvoval zdravotnický kurz.

Pro větší bezpečnost nosil beduínský oděv. Arabské kmeny byly fanatické a nedůvěřivé. Hlavně jeho statečnost, lidskost a zdravotnická praxe byly důvodem, že si získal přátelství dvou kmenů Ruala a Beni Sacher, které Musilovi jako jedinému Evropanovi předali náčelnictví. Nazývali jej Músa al Rueili. Na velbloudu ujel v poušti přes 20 tisíc km. Ovládal 35 arabských nářečí kromě řady klasických jazyků. Objevil dvě dosud neznámé rostliny, které nesou jeho jméno. Onemocněl malárií, málem zemřel, ale uzdravil se.

Roku 1898 v Jordánsku v okolí skalního města Petry objevil pouštní palác Kusejr Amra s barevnými freskami z 8. století. Při prohlídce paláce byl ale přepaden, o všechno okraden, zachránil si jen holý život. Roku 1900 se vrací. S pomocí beduínů a profesionálního fotografa provádí podrobný výzkum paláce a přiváží do Evropy objev světového významu. Objev Amry způsobil vědeckou senzaci. Jméno Alois Musil vstupuje do světa. Vydává knihy Tajemná Amra a Arábia Petrea, která je průvodním dílem k velké mapě Arábie Petrejské.

Musilova topografická a kartografická měření a přírodovědná zjištění dala základ k některým hraničním rozhodnutím zvláště na Sinaji, a také upřesněním místopisu bible. V roce 1906 na žádost britské vlády vytyčuje hranici mezi Palestinou a Egyptem, která platí dodnes. Z pověření turecké vlády provádí komplexní výzkum pro stavbu neděždánské železnice. Musil zkoumá celou severní Arábii, kam většinou Evropan ještě nevstoupil. Po návratu domů je jmenován profesorem na bohoslovecké fakultě v Olomouci a na teologické fakultě ve Vídni.

V letech 1908 – 1912 se vrací několikrát do severní Arábie, studuje archeologické památky, etnografii a folklór. Vytvořil první použitelné mapy této oblasti. S podlomeným zdravím se vrací domů. Vždy říkal, že když umdlévá fyzická síla nastupuje vždy síla duchovní. Cestoval vždy s biblí v ruce. Kněžské povinnosti ostatně plnil po celý život, v řadách duchovenstva měl blízké přátele a svůj stav nikdy neopustil. V roce 1908 byl Aloisi Musilovi udělen titul papežský prelát.

Od roku 1912 se sblížil s rodinou pozdějšího císaře arcivévody Karla. Údajně byl zpovědníkem jeho manželky císařovny Zity, která byla také kmotrou jeho neteře narozené 7. 5. 1917. Za 1. světové války navštívil arabské země naposledy. Jako vedoucí vojenskopolitické mise rozhodně nedovolil, aby jeho zkušeností a vlivu v arabském světě bylo zneužito k válečným účelům. Neúspěšně

usiloval o zachování míru v dané oblasti. Arabové uvěřili falešným slibům britského důstojníka Lawrence (zvaného z Arábie) o založení velkého arabského státu a přidali se k britskému expedičnímu sboru ve válce proti Turecku.

Po nástupu nového císaře v roce 1916 Musil podporoval Karlovu iniciativu k uzavření separátního míru, za niž byl Karel papežem Janem Pavlem II. blahorečen. Svě vysoké vojenské hodnosti a prestiže Musil využil k tomu, aby vymohl amnestii pro české politiky Rašína a Kramáře odsouzené k trestu smrti a také pro vzbouřené české námořníky v Boce Kotorské.

Po rozpadu monarchie přijal Musil státní občanství nové Československé republiky. Z iniciativy prezidenta republiky T. G. Masaryka byl jmenován profesorem pomocných věd orientálních a moderní arabštiny na Karlově univerzitě. Spolu s T. G. M. založili v Praze Orientální ústav. V Praze také vydává šestidílnou sérii „Orientální výzkumy a studie“. Za pomoci Masarykova přítele amerického miliardáře Charlese Grana odjíždí Musil do USA. Zde se v letním rychlokurzu zdokonaluje v angličtině, aby mohl redigovat překlady svých spisů. V letech 1926-1928 pak vyšly anglicky jeho již zmíněné „Orientální výzkumy a studie“. V USA je zapsán do síně slávy, stává se profesorem na univerzitách v Cambridgi, v Londýně a v Berlíně. Po návratu domů napsal 11 svazků knižní řady „Dnešní orient“. Dále

napsal 39 knih pro mládež, knihy biblické a historicko-politické a asi 1200 článků do novin a časopisů, m.j. také o zemědělství a sadařství.

V rodném Rychtářově, kde si postavil vilu nazvanou „Múza“, vysázel asi 1000 ovocných stromů. Působil také v Kosově Hoře u Sedlčan a nakonec v Otrybech, kde svou činností významně přispěl k zachování zdejší krajiny. Po německé okupaci, kdy byl Rychtářov nuceně vysídlen, žil na otrybském statku u svého synovce. V závěru života se mu splnilo jeho životní přání být prostým venkovským farářem. Každý den ráno sloužil v kostele sv. Havla mši svatou.

Bohužel začaly se hlásit choroby. Byl na vyšetření ve Vinohradské nemocnici, kde podepsal revers a vrátil se domů. Krátce nato 12. dubna 1944 zemřel ve věku nedožitých 76 let. Dle svého přání byl prozatím pohřben na šternberském hřbitově, aby viděl na hrad. V době „pražského jara“ v roce 1968 byl převezen do rodinné hrobky v Rychtářově. Před tím nebylo možné z politických důvodů převoz uskutečnit.

12. dubna 2014 z iniciativy Akademické společnosti Aloise Musila byla k 70. výročí jeho úmrtí v otrybském kostele sv. Havla sloužena slavnostní mše svatá, kterou celebroidl P. Kamil Vrzal a které jsem měl tu čest se účastnit jako lektor. Po jejím skončení se uskutečnil pietní akt u pamětní desky na místním statku.

Pavel Rückl

NEDĚLE DOBRÉHO PASTÝŘE

Každý rok o víkendu, který je připojen k 4. neděli velikonoční, vyjíždí semináristé do svých diecézí, aby strávili pár dní ve farních společenstvích a společně s místními mohli hmatatelněji prožít svým způsobem duchovní obnovu na cestě ke kněžství. Možná si řeknete: jaká duchovní obnova? Vždyť ty se děláš v tichu, aby člověk mohl být důvěrněji s Bohem. To máte pravdu, ale Bůh se stal člověkem a přebýval mezi námi. Spojil tak věci duchovní a pozemské do nerozlučného pouta, které potvrdil svým zmrtvýchvstáním. I proto se můžeme a svým způsobem máme stejně radovat z ticha exercičního domu jako z ruchu během ministrantské schůzky.

A jak to přišlo, že jsme přijeli zrovna k vám? Důvod je vcelku jednoduchý. Když jsem se na počátku školního roku zamýšlel, kam bych se rád podíval, vzpomněl jsem si na své putování ke svaté Anně do Sudějova, kam chodívám spolu se svým kamarádem z Olomouckého semináře Jeníkem Svozílkem. Na otce Kamila, kterého znám už z jeho jáhenského působení v Kolíně, i na otce Kryštofa, kterého jsem poznal během jeho pobytu v Kroměříži, a v neposlední řadě také na mnohé rodiny a lidi, které jsem mohl u vás

poznat. A rychle jsem zjistil, že jsou Janovice téměř ideálním místem pro naši návštěvu. Vždyť jsou vcelku živou farností, ve které je společenství i kněz, kteří by nás mohli na naší cestě povzbudit. O Vánocích jsem se pak s otcem Kamilem na všem domluvil a on s naší návštěvou souhlasil. A tak se to stalo, že jsme mohli společně s Jiřím přijet.

Chtěl bych poděkovat všem, které jsem mohl potkat, i těm, se kterými jsem se nesetkal, ale kteří na nás pamatují v modlitbě. Krátké zastavení na čerstvém (vz)duchu (tedy pokud jsem zrovna nejel s otcem Kryštofem v trabantu) pro mě bylo velmi povzbuzující a vaše živá víra, vztah s Bohem, odfoukla mnohý prach, který se snad během života v semináři může na bohoslovci usadit.

František Čech

KOLEM PŘEŠEL DOBRÝ PASTÝŘ

„V době drahých parfémů a dalších chemických svátostí se o své slovo hlásí i eko-bio prostředky, jež touží po zviditelnění někdy i velmi neekologickou reklamou, zato však jistě vydařenou.

Zato ty skutečně bio – živé – vůně jsou často snadno „přečichnuty“. Nikoho nenadchnou, roky voní „stejně“, jsou dobře známé, nešokují. Nejinak tomu bývá i s hořčičným semínkem (pojmem z ekleziologie.), „pranovou vůní“ nutnou pro vytrvalé dýchání zrajících farností...“

Soběslav Ohnutý, Parfém a teologie

Ticho na chodbách, ponurá atmosféra vážných tváří hledajících Boha. Plno knih a na vše přesná odpověď, cizí jazyky jako poslední argument nezvratnosti. Nadšení pečlivě ukryté za kamennou tvář, aby nebyla porušena svoboda smutku druhých. Prostor pro skutečně božsko-lidské společenství posílený rejstříkem trestů, který se všichni učí první dva roky jako báseň, jako žalm...

Je takový náš Seminář? Naštěstí ne, neboť kdyby byl, nikdy by se seminaristé na Dobrého Pastýře do farností nevydali, a kdyby vydali, už by se zpět nevrátili, a kdyby se snad vrátili, nemohli by o tom nic podobného napsat.

Ale my píšeme a těší nás, že smíme potkávat lidi, kteří vsadili na *kartu* ze stejného balíčku jako my. A co víc, v našem balíčku jsou samá esa a králové! Dobré, že?

Každý ročník Dobrého Pastýře má několik cílů. Ten hlavní je vzdáleně *podobný zjevení*. Bohoslovci skutečně existují a občas se i objevují (nejen na poutních, ale i na jiných místech...). Aby povzbudili i svou troškou, kterou nesou do mlýna světa všechny lidé, kteří jim neviditelně (modlitbou, povzbuzením...) i viditelně (pohledem, knihou, korunou) *pomáhají*... Proto přijíždí na skoro 72 hodin a zapojují se do života ve farnosti – místní církvi.

To, že byl pro tyto každoroční návštěvy vybrán právě víkend okolo neděle Dobrého Pastýře, není jen administrativní záležitostí. Dobrý Pastýř musí být „*cítit ovcemi*“ a kaž-

dý správný hospodář, jakož i strojevodoucí, koželuh ba i politik a kdokoliv další, jestliže vpravdě usiluje o maximální důkladnost ve svém povolání, nutně touží po znalosti svého okolí, kde má pokojně realizovat svou službu.

Tedy spojitost mezi Pastýřem (což je nám už dnes hůře srozumitelný antický titul pro Ježíše Krista, jednoho z Trojice) a *klukem ze semináře* není náhodná. Jde o průměr, o nástin reality. Jediným *homologovaným Pastýřem* je dnes a bude i zítra známý-neznámý Muž z Nazareta. Ostatní jsou jeho učedníci, lepší či horší.

Jediný On má hlas dost silný na to, aby svolal (řecký pojem pro církev zní *ekklesia* – svolání, vyvolení) všechny své *karty z balíčku* a ony pak smí na tento Hlas upozorňovat jako pomocní pastýři. Jen On zná pastviny a oni k nim hledají a ukazují cestu. On vede je, aby oni vedli další... Tak vzniká společenství, které dává příslib *naděje* a odkazuje na to, čemu zde na zemi říkáme *nebe*, plnost blaženosti.

Bylo krásné potkat lidi z rodiny naší arcidiecéze, vidět jejich domov,

pastýře, život a moci vytušit, s čím zápasí a z čeho se radují, *Kdo je* jejich nadějí. Rychle uběhlé dny v Uhlířských Janovicích a na dalších místech byly přínosem, děkuji Vám za ně. Velmi děkuji!

Přeji Vám, Vaším rodinám i lidem, které potkáváte cestou do kostela, do práce, do školy, nebo které vidíte za plotem, dobro a pokoj! A až kolem Vás projde v domě Páně, či někde jinde kněz-pastýř, poproste Pastýře, aby žehnal jak Vám, tak i jemu.

Jděte za *vůní* a dojdete k Pastýři. Když dnes uslyšíte Jeho Hlas, vykročte, dokud trvá ono *dnes* a nebojte se, On je s námi po všechny dny našeho života.

Jiří Prokop Zeman, seminarista

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Dne 11. 5. 2014 se v košickém kostele Narození P. Marie konala slavnost – první svaté přijímání, ke kterému při této mši poprvé přistoupilo několik dětí z uhlířskojanovické farnosti: Janička Kuřetová, Markétka Šustková a Pepa Vokolek. Kostelík v Košicích byl zaplněn do posledního místa, přišli především rodiny a přátelé dětí, ale i farníci, kteří tento kostel pravidelně navštěvují.

Slavnostní bohoslužbu celebroidl P. Kamil spolu s P. Kryštofem. Nechyběla květinová výzdoba v tradiční bílé barvě, celou mši překrásně doprovázel pěvecký sbor z Křesetic. Kromě několika ministrantů zde byla i vzácná návštěva – dva bohoslov-

ci, kteří právě v těchto dnech navštívili naši farnost. Po skončení této mše svaté byli všichni přítomní pozváni na blízkou faru, kde byl připraven oběd, různé pohoštění, káva a čaj. Všichni si zde mohli popovídat a ochutnat různé dobroty, které připravily především rodiny dětí, ale i mnozí další, téměř každý něco donesl. Celé toto setkání bylo velmi milé a pohodové.

Ráda bych také napsala, co tomuto prvnímu svatému přijímání předcházelo. K přípravě jsme se pravidelně scházeli několik měsíců, a to každý týden či jednou za čtrnáct dní, v Komunitním centru svatého Jiljí v Uhlířských Janovicích, děti společně s rodiči. P. Kamil nám zde pro děti velmi zajímavou a poutavou formou vyprávěl o Svaté zemi v Ježíšově době, příběhy ze života Ježíše, o uzdravení a další příběhy ze Svatého písma, například o marnotratném synu, povídali jsme si i o životě kolem nás, jak můžeme pomáhat druhým. Skládali jsme na zemi různé obrazce z barevných šátků, kamínků, dřívěk, sušených plodů a dalších přírodních materiálů, což zejména děti velmi bavilo. Vytvořené obrazy

se vždy vztahovaly k probíranému tématu a přispěly k jeho lepšímu pochopení. Dozvěděli jsme se i mnoho o svátosti smíření a o jejím významu. Postupně, krůček za krůčkem jsme se připravili k první svaté zpovědi, která se konala na Bílou

sobotu rovněž v Košicích a poté i k prvnímu svatému přijímání. Musím říci, že mnoho informací během této přípravy bylo pro mě naprosto nových a dosud nepoznaných. Byla to pro mne příležitost k zamyšlení, která mi v mnohém pomohla.

Ráda bych touto cestou poděkovala všem, kdo se podíleli na organizaci a přípravě této slavnosti či jakkoliv jinak pomohli, přispěli nějakou dobrotou či pomocnou rukou. Dommívám se, že pro nás všechny, zejména však pro děti, byla tato bohoslužba neopakovatelným a radostným zážitkem.

Ilona Vokolková

CO SE DĚJE NA FARE V KOŠICÍCH

Ve středu 9.4. 2014 k nám do Košic navštívila skupinka studentů z Irska. Tešili jsme se s nimi na misijní faru - kde se pořádají * kroužky angličtiny pod vedením Jany Luskové a výtvarné dílny, ^{se} vede vědeckou keramikou Eriška Čapková a Ilona Vokolková. Po přivítání nás, sišli ^{nově} prohlédnout misijní kostel a my děti jsme se vrátili na faru aby jsme si dodělali své výrobky. Menší děti vyráběly housenky z polystyrenových kulčiček a silikonové punčochy a větší děti vyráběly kachy z polystyrenového korpusu a speciálního papíru. Když si Iráci ^{nově} prohlédli kostel tak jsme je pozvaly na menší pohostění a kavru. My jsme vyráběly a Iráci je zatím kárali do moře. Když jsme měly skoro hotovo vyfotili jsme se s Iry a museli jsme se s nimi rozloučit. Iráci nasadili do minibusu zavazadla dveře a odjeli. Doufáme že k nám do Košic příští rok znovu navštíví. Toho odpoledne zvedl náladu dětem i dospělým. A s potěšením jsme se na pár okamžiků do zeleného Iriska.

Autor: Marie Nováková
Autorská práva 100% ⇒

↙ přenesli

V Košicích 12.5.2014

* dramačky, které vede Dušan Lusák,

MALE OHLÉDNUTÍ ZA NOCÍ KOSTELŮ 2014

Je pátek 23. 5. 2014. Kolem kostelíka sv. Jiljí panuje čilý ruch už od brzkého odpoledne. Trávník lemující kostel je posetý dětmi „v krojích“ (nejde o přesné kopie oděvů ze středověku, ale spíše o napodobení lidových krojů z 18. stol.), holky si zaplétají vlasy, hoši si ještě letmo opakují své role. Učinkující i diváci jsou na svých místech. Začínáme... .

Nejdříve pronese krátké přivítání P. Kamil a poté Radek Mašín všechny seznámí s cílem projektu Nocí kostelů a uvede nás do děje příběhu, který pod názvem **První česká svěťice aneb Bába Ludmila** připravili janovičtí farníci ve spolupráci s dětmi z místní základní školy.

Děj nás zavede hluboko do naší minulosti, do doby, kdy jediný Bůh svádí boj s Bohy pohanskými, do samých počátků křesťanství v Čechách. Kněžna Ludmila pocházela z rodu knížete z Pšova (oblast dnešního Mělníka) a vyrůstala v pohanském prostředí. Po svatbě s českým knížetem Bořivojem z rodu Přemyslovců přijala křest od svatého Metoděje a stala se horlivou křesťankou. K víře také vedla svého vnuka Václava (budoucího knížete sv. Václava). Po smrti Bořivoje usedl na trůn nejprve jeho starší syn Spytihněv a po jeho brzké smrti syn mladší Vratislav. Také on záhy umírá a vlády se ujímá jeho choť Drahomíra, žena ctižádostivá, tvrdá a neústupná. Drahomíra a Vratislav měli

dva syny. Starší Václav byl po otci mírný a laskavý a miloval svou babičku Ludmilu. Mladší Boleslav byl horké krve po matce Drahomíře. Jeho prudká povaha a touha po moci ho později dovede až k bratrovraždě (ale to si schováme na příští rok). Drahomíra velmi těžce nese vliv Ludmily na politické dění, nesouhlasí s tím, jak babička vychovává Václava, nerozumí jejímu soucitu s chudáky a víra v Boha se jí dotýká asi „tak jako se dotýká lehký vítr trávy“. Ludmila odchází na svůj hrad Tetín. Ale ani poté její sláva nepomíjí. Proto se jí Drahomíra zbaví. Za příslib bohatství a statků pošle sluhy Tunu a Gomona na Tetín a nechá Ludmilu uškrtit šálou. „**Však kdo v Boha věří – neumírá.**“

Proč právě toto téma? Důvodů je hned několik. Předně rok 2014 je **Rokem sv. Ludmily**. A pak – tato svěťice je velmi úzce spjata s tématem roku loňského – tedy s Cyrilem a Metodějem a je tedy volným pokračováním příběhu o šíření křesťanství v naší zemi. Svatá Ludmila je naší první svěťicí, patronkou českého národa, vychovatelů, babiček i matek, a patronkou rodin. **Rodina je**

základní stavební prvek každého společenství a v poslední době čelí mnohým útokům, které se ji snaží zničit či přinejmenším snížit její důležitost. A proto jsme tuto Noc kostelů prostřednictvím Svaté Ludmily věnovali právě rodičům, prarodičům, vychovatelům, ale i dětem, které jsou základem generací, které převzou štafetu po nás.

Děkujeme všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na zdárném průběhu Noci kostelů, děkujeme zejména dětem, které pravidelně a poutivě chodily na zkoušky a řádně se na ně připravovaly, rodičům za svěřením ratolestí do naší péče, za zájem v komunitním centru, také všem, kteří nám pomáhali s přípravou kostýmů (p. Rybczukové a p. Försterové), hercům z divadelního spolku Uhlíř (Aničce Nouzákové a Božence Richterové) a Vám všem, kteří jste návštěvou tohoto představení přispěli k podpoře naší činnosti.

Na shledanou v roce 2015 !

Svatá Ludmilo, oroduj za nás!

Za organizační tým Noci kostelů
Radek Mašín

Divadelní vystoupení o sv. Ludmille je možné zhlédnout v rámci farního odpoledne v neděli 22. 6. od 15:00 v kostele sv. Jiljí. Dále bude uvedeno pro žáky ZŠ Uhlířské Janovice v pondělí 23. 6.

Výstava žáků výtvarného oboru k výročí 220 let od postavení a posvěcení kostela sv. Aloise potrvá do konce června.

BAREVNÉ AKORDY VARHANNÍCH PÍŠŤAL

Páteční večer 23. května patřil v kostele sv. Aloise v Uhlířských Janovicích setkání hudby a výtvarného umění, které k sobě mají velmi blízko a mají i hodně společného.

Dívky výtvarného oboru ZUŠ a děti ze základní školy, pro které je malování radostí a zájmem, se sešly v kostele, aby za doprovodu varhanní hudby přenesly barvami své pocity a hudbu na připravená plátna.

Varhanní písňaly rozezvučel varhaník MgA. Michal Hanuš. Díky němu jsem mohla zrealizovat krásný večer naplněný tvůrčí atmosférou, která chladnému prostoru kostela vdechla život. Po skončení hodinového koncertu následoval další koncert varhaníka Martina Vošvrdy, a tak děti, které ještě potřebovaly čas na dokončení malby, mohly při hudbě domalovat své obrazy.

Příjemnou atmosféru kostelu dodaly a budou až do konce června dodávat nejen namalované obrazy z pátečního večera, ale i výtvarné práce žáků výtvarného oboru ZUŠ k 220. výročí vysvěcení kostela a také kresby a reliéfy žáků 2.st. ZŠ.

Kostel bude zpřístupněn veřejnosti v době uhlířskojanovických slavností, a tak si mohou všichni, kdo chtějí vstřebet klid, prohlédnout vystavené práce dětí. Kdo by si chtěl práce prohlédnout dříve, stačí zpomalit krok při cestě kolem kostela a nahlédnout hlavním vchodem přes kovanou mříž.

K r o m ě devatenácti dětí, které malovaly obrazy na plátna a sololitové kruhové desky, přišly večer i další děti, které si namalova-

ly svoje obrazy alespoň na velké čtvrtky. Pro ně byly ve vstupním prostoru kostela připraveny papíry a další výtvarné pomůcky. Pozitivním bylo i to, že se na děti přišli kromě rodičů podívat i lidé, kterým jsou hudba a malování blízké.

Děkuji Mgr. Kamilu Vrzalovi za vstřícnost, se kterou přijal náš projekt, a za to, že jsme mohli vstoupit se všemi výtvarnými pomůckami do prostor kostela. Poděkování patří paní Ing. Miriam Houdové za pomoc při organizaci celého našeho setkání. Noc kostelů přinesla všem nevšední zážitek a vnitřně nás obohatila.

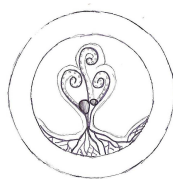

Za všechny děti Mgr. Jitka Pazderková

KOŘENY A KŘÍDLA SV. LUDMILY

Motto: „Mnozí pověsti hledají a tím moudře a dobře činí. Ale když na svou zemi nedbají, vlastní rod tím ponižují. O jeho cti by se však dozvěděli, kdyby měli knihy o své zemi, aby z nich celý svůj rod poznali a původ, odkud pocházejí...“ úvod do Dalimilovy kroniky

Na počátku celoškolního a celoročního projektu s názvem Kořeny a křídla sv. Ludmily byl význam slov

autora Dalimilovy kroniky a touha důstojně završit dvouleté celoškolní téma s názvem „Předávání českého kulturního dědictví“ na ZUŠ v Sedlčanech. Když jsme zaznamenali první návrh vytvořit představení o sv. Ludmile, začaly vysvítat z povědomí o této naší první a na tisíc let jediné české světici, která je označována za Matku českého národa, počáteční znalosti. Věděli jsme, že je to první žena naší historie, kterou známe jménem, víme, na jakém místě jsou uloženy její ostatky, že její muž byl Přemyslovec Bořivoj, dva dodnes známí synové měli jména Spytihněv a Vratislav, že vychovávala své dva vnuky Boleslava a Václava.

Vycházeli jsme z dobré zkušenosti z předchozích let a nabídli jsme toto téma nejen našim žákům a studentům, ale na 16. září, což je svátek sv. Ludmily, jsme si sezvali rodiče i prarodiče dětí, místní uměl-

ce, laiky i profesionály, hudebníky, tanečníky i zpěváky, všechny, kteří by se mohli zapojit, a vysvětlili jim náš záměr. Začali jsme první zkouškou v kulturním domě v Sedlčanech, kde jsme se každý týden v pondělí scházeli. Při každé lekci bylo dáno a popsáno téma, kterému jsme se v hodině věnovali a pak tanečními improvizacemi objevovali, co téma nabízí a nacházeli možný jevištní tvar. Probíralo se období 9. století, popisovali a ztvárňovali jsme krajinu, rituály, způsob života, zvláštnosti té doby. Nepojali jsme téma z náboženského hlediska, ale z hlediska lidskosti. Sv. Ludmila jako člověk, a také náš pokus dívat se na věci, jak je mohla vidět ona za svého života. Zvykali jsme si na padesátičlennou skupinu, v níž byli tanečníci i netanečníci, děti, středoškoláci, zralé ženy i seniorky. Všichni měli své představy a očekávání, každý se musel v dobrém slova smyslu přizpůsobit celku a nezapomenout při tom dát kus ze sebe. Všichni jsme se snažili sít a stmelit, abychom působili jako celek, kde má každý svou důležitou roli.

Jistě k tomu také přispěla tři třídní soustředění, která jsme podnikli na významném poutním místě v Sudějově, kde jsme byli ubytováni na obnovené faře s velkou zahradou, jež sloužila za slunečného počasí i jako taneční sál, vedle kousek byl les a louky, také stará škola, kde jsme si zatopili v kamnech a zkoušeli. Na soustředění jsme si vytvářeli ručně pletené kostýmy, ozdoby, pracovali

jsme v dílnách s výtvarníky a tanečnicí. Hudebníci pro nás odvážně hráli i v lese. Četli jsme u kamen s místními babičkami, které přinesly vždycky něco dobrého a pomáhaly nám s vařením. Některé se i přidaly a tančí s námi, jezdí sedmdesát kilometrů každý týden na zkoušky.

V lednu po první ukázce divákům se k nám přidaly další spřízněné duše, které nikdy netančily, ale chtěly být u tvorby společně s námi. Typické pro náš projekt je nejen propojení mezigenerační, kdy tančí na jevišti dcera s maminkou nebo vnučka s babičkou, ale i spolupráce dvou základních uměleckých škol – ZUŠ Sedlčany a ZUŠ Sedlec, dále komunikace mezi církví a místními společenstvími – iniciativa Cesta sedmi kostelů, farnost Uhlířské Janovice a sedlčanský pěvecký sbor Záboj. Tyto instituce jsou od sebe vzdáleny desítky kilometrů, a přece se dokážeme domluvit a spolupracovat na jednom tématu. Zdá se, že mnoho lidí chápe potřebu zaktivizovat naše povědomí o první kněžně našeho národa a posílit vztah k našim národním dějinám. Projekt spojuje vzdálená místa naší vlasti.

Paralelně se žáci výtvarného oboru věnovali celý rok tématu sv. Ludmily, pojímaly téma z různých pohledů.

Nyní, po celém roce práce můžeme částečně zhodnotit přínos projektu. Kromě znalostí a všestranném zažití informací o sv. Ludmile bylo pro nás velkým zjištěním, že projekt má především dopad na osobnostní

stránku každého účastníka. Společně jsme zakusily, že autorská tvorba znamená hledání, tápání, někdy i opouštění slepých uliček, ke kterému je zapotřebí skromnost, disciplína a velké úsilí. Mnoho z nás poznalo, že trpělivost, zodpovědnost, někdy i sebezapření a přizpůsobení se, jsou vklady, na kterých se dá vybudovat konečný tvar a výsledek. Neskutečné množství malých úkolů, detailů, úkonů tvoří velké věci a jeden celek. Prožili jsme spolu mnoho hodin a dnes můžeme společně prožívat odměnu v podobě potlesku nebo radosti diváků.

Na závěr můžeme říct, že všichni účastníci mají k Ludmile vztah. Lze ho poznat podle toho, že už jí neříkáme sv. Ludmila, ale Lůďa, Lída, Lidumilka, děti většinou říkají, že „jdou na Lůďu“. Ten, kdo prošel naším projektem, si určitě do konce svého života bude pamatovat, kdo je Matka našeho národa, patronka babiček a vychovatelů.

Přejeme si, aby prožitek z našeho představení pro diváky poodhalil kousek bohaté české historie.

Jája Trojanová

Taneční vystoupení Kořeny a křídla sv. Ludmily mělo svoji premiéru 3. 6. 2014 v Kulturním domě Josefa Suka v Sedlčanech. Další vystoupení se uskuteční v úterý 24. 6. v 17:00 v kostele Všetech Svatých na Pražském hradě.

V naší farnosti ho budeme moci zhlédnout při sudějovské pouti v sobotu 26. 7. ve 14.00 v ambitech areálu kostela sv. Anny.

EXPOZICE A KNIHOVNA NA SUDĚJOVSKÉ FAŘE

Je tomu téměř rok, co je obnovena sudějovská fara. K dokončení obnovy byla vytvořena velmi zajímavá a hodnotná expozice o historii poutního místa, kněžích, fungování farní správy...

Nyní je utříděná farní knihovna, která nabízí nejen výpůjčku knih, ale předně příjemný prostor pro pobytí na nově obnovené faře nebo na farní zahradě.

Zavítat na sudějovskou faru k prohlídce expozice a využít nabídku farní knihovny je možné každou sobotu odpoledne od 14 do 17:30.

POSTNÍ ALMUŽNA 2014

V době postní byly v kostelích dány kasičky označené heslem postní almužny: *Kdo se postí, ať se modlí. Kdo se modlí, ať je milosrdný.* Po konci postní doby byly kasičky rozpečetěny a peněžní dary spočítány. Nasbíraná částka činí 4 608,- Kč. Z výzvy, komu věnovat vybranou částku, vzešel dosud jediný návrh odrážející naši pozornost na potřeby lidí kolem nás. Pastorační rada souhlasila, aby z výtěžku Postní almužny byly podpořeny děti ze sociálně slabé rodiny.

Budeme rádi, pokud přijdete s návrhem, koho dalšího podpořit.

Radek Mašín

ROZEZNÍ SE DALŠÍ ZVON

Ve spolupráci s obcí Skvrňov, kdy především lidi z místa darovali potřebné finanční prostředky, započala obnova zvonu ve věži kostela sv. Havla ve Skvrňově. Znovuzavěšení a slavnostní zazvonění je plánované při pouti kostela v sobotu 18. 10. 2014.

Těší mě zájem lidí slyšet opět hlas zvonu v místě svého domova. Ve farnosti to bude za posledních pět let již sedmý obnovený zvon. Pro rekapitulaci v roce 2009 byly obnoveny dva zvony Petra a Pavla v Čestíně, v roce 2011 dva zvony v Košicích a vloni zvon sv. Ludmily ve věži kostela sv. Aloise v Uhlířských Janovicích a nový zvon ve zvonici ve Staré Huti.

P. Kamil

POZVÁNÍ NA FARNÍ ODPOLEDNE V NEDĚLI 22. ČERVNA

Vážení farníci, jak již bylo oznámeno při bohoslužbách, dochází ke změně ustanovení P. Kryštofa Henrika, který byl od 1. 7. 2014 ustanoven do nové farnosti Jílové u Prahy.

Prostřednictvím farního Věstníku chci poděkovat P. Kryštofovi za jeho velmi požehnaných deset měsíců kněžské služby v naší farnosti. P. Kryštof svojí bezprostředností,

upřímností, nadšením, zbožností a radostí dokázal podpořit život našeho farního společenství. Osobně chci ocenit, že se nejen dokázal zapojit do stávajících aktivit, ale uměl být citlivý k potřebám vás jednotlivě, potřebám rodin, dětí, mládeže i seniorů. Dokázal vždy potěšit a povzbudit písničkou. Laskavým humorem neztratil nadhled a v těžkých chvílích si zachoval rovnováhu.

Přeji P. Kryštofovi za nás společně, aby se mu ve farnosti Jílové líbilo a dařilo se mu přinášet radostnou zvěst evangelia tam, kde je to nejvíce potřeba - do lidských srdcí.

Rozloučení s P. Kryštofem proběhne na jednotlivých místech při nedělních bohoslužbách a společně v neděli 22. 6. při odpoledním nedělním setkání farnosti, které začne v 15:00 divadelním vystoupením o sv. Ludmile v kostele sv. Jiljí v Uhlířských Janovicích. Poté jste všichni srdečně zváni na pohoštění do komunitního centra.

Zároveň mezi nás poprvé přijde a představí se nám nástupce P. Kryštofa, nový farní vikář – P. Tomáš Kábele, který v sobotu 28. června od 10:00 bude v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha vysvěcen na kněze.

+++

S plánovaným farním odpolednem spojíme oslavu desátého výročí kněžského svěcení P. Kryštofa a oslavu mých čtyřicátých narozenin.

JSTE SRDEČNĚ ZVÁNÍ!

P. Kamil

ROZPIS POUTNÍCH SLAVNOSTÍ A VÝROČÍ POSVĚCENÍ

KRISOVICE	sv. Jana Křtitele	SO 21. 6 v 14:00
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Aloise	NE 22. 6. v 8:00
DOLNÍ CHVATLINY	sv. Petra a Pavla	NE 29. 6. v 15:00
SUDEJOV	sv. Anny	SO 26. 7. v 10:00 NE 27. 7. v 8:30 v 10:30
ZÁSMUKY	Stigmatizace sv. Františka	NE 3. 8. v 9:30
VAVŘINEC	sv. Vavřinec	NE 10. 8. v 11:00
RAŠOVICE	Nanebevzetí Panny Marie	SO 16. 8. v 18:00
ZÁSMUKY	Nanebevzetí Panny Marie	NE 17. 8. v 9:30
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Jiljí	NE 31. 8. v 8:00
KOŠICE	Narození Panny Marie	SO 6. 9. ve 12:00
UHLÍŘSKÉ JANOVICE	sv. Aloise (220 let)	NE 7. 9. v 8:00
DOLNÍ CHVATLINY	sv. Petra a Pavla (200 let)	NE 7. 9. v 15:00
ZÁSMUKY	kaple Panny Marie v Lipkách	NE 14. 9. v 9:30
ČESTÍN	sv. Petra a Pavla (slavnostní otevření kostela)	NE 14. 9. v 10:00

Vydáno: 15. 6. 2014 pro vnitřní potřebu farnosti Uhlířské Janovice
 Kontakt: Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice, Havlíčkova 898,
 285 04 Uhlířské Janovice; e-mail: kc.jilji@gmail.com
 www.farnostjanovice.cz
 IČ: 49543008; BÚ: 441028359/0800
 P. Kamil Vrzal, farář - mob: 728 775 536,
 P. Kryštof Henriko OMI, farní vikář - mob: 731 402 861
 P. Václav Nekolný, výpomocný duchovní - tel: 321 796 177, Zásmuky
 Bc. Markéta Havrdová, pastorační asistentka - mob: 777 603 020

Vydání dalšího čísla farního Věstníku 31. 8. 2014

Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.